

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 29/2012-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. januára 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Ľ. D., B., zastúpenej advokátkou JUDr. K. U., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cbi/16/2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ľ. D. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. novembra 2011 doručená sťažnosť Ľ. D. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho

základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cbi/16/2006 (ďalej len „napadnuté konanie“).

Sťažovateľka uviedla, že *„Okresný súd Bratislava I nekonal plynulo v období od 26. 10. 2006 do 20. 03. 2007, od 28. 06. 2007 do 08. 11. 2011 a zbytočnými prietahmi v konaní oddialil a znemožnil sťažovateľke odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza, kde sa domáha právoplatného a vykonateľného rozhodnutia vo veci vylúčenia majetku zo súpisu majetku podstát a to 3-izbového bytu č. 3 na 1. poschodí obytnej budovy súp. č..., nachádzajúcej sa v B..., vedený na LV č..., k. ú. B., na parcele č... a k nemu prislúchajúci spoluvlastnícky podiel 7824/441012 na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a k pozemku.“*

Ďalej sťažovateľka poukázala na to, že napriek sťažnosti na prietahy z 1. augusta 2011 adresovanej predsedovi okresného súdu napadnuté konanie nebolo dosiaľ právoplatne skončené.

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a ďalej sa domáha, aby okresnému súdu prikázal konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov a aby jej priznal finančné zadosťučinenie v sume 2 500 € a úhradu trov konania.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti, ktorou sa namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ide v prípade, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu uvedených práv, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a namietaným porušením uvedených práv, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

Ústavný súd zo sťažnosti, z jej príloh a zo zapožičaného súvisiaceho spisu okresného súdu zistil, že napadnuté konanie začalo 26. októbra 2006, keď bola okresnému súdu doručená žaloba sťažovateľky o „*vyľúčenie majetku zo súpisu majetku podstát*“. Ústavný súd síce na jednej strane prisvedčuje názoru sťažovateľky, že postup okresného súdu v jej právnej veci bol poznačený nečinnosťou, ale na druhej strane ústavný súd zistil, že na sťažovateľkinu sťažnosť na prietahy v konaní z 1. augusta 2011 reagovala podpredsedníčka okresného súdu odpoveďou z 2. septembra 2011, keď okrem iného uviedla, že „*vzhľadom na zistené prietahy som obratom vyzvala zákonného sudcu*

a vyššieho súdneho úradníka, aby v predmetnej veci pokračovali ďalej bez prietáhov v konaní. Priebeh konania v predmetnej veci budem priebežne sledovať až do jeho právoplatného skončenia a zabezpečím vykonanie potrebných opatrení na to, aby zo strany súdu nedochádzalo k zbytočným prietahom v konaní.“.

Je evidentné, že v období po uvedenej sťažnosti na prietahy okresný súd začal vo veci konať, keď 28. septembra 2011 nariadil termín pojednávania na 8. november 2011, pričom predvolanie na uvedené pojednávanie prevzala právna zástupkyňa sťažovateľky 10. októbra 2011. Medzičasom došlo k zmene právneho zastúpenia sťažovateľky v konaní pred okresným súdom (splnomocnenie zo 6. októbra 2011) a 2. novembra 2011 bol okresnému súdu doručený návrh sťažovateľky na prerušenie napadnutého konania v súvislosti s iným konaním vedeným okresným súdom pod sp. zn. 2 Cbi 17/2006. Okresný súd v súlade s návrhom sťažovateľky uznesením z 8. novembra 2011 napadnuté konanie prerušil, pričom sťažovateľka následne podala sťažnosť ústavnému súdu 14. novembra 2011, v ktorej namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v napadnutom konaní.

Ústavný súd na základe uvedeného konštatuje, že využitie právneho prostriedku, na uplatnenie ktorého mala sťažovateľka právo podľa § 62 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, sa v okolnostiach posudzovanej veci prejavilo ako účinný prostriedok nápravy, ktorý mala sťažovateľka k dispozícii a aj ho využila ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu.

Podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu musí sťažnosť smerovať proti aktuálnemu a trvajúcej zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľky. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

Je nesporné, že po upozornení predsedu okresného súdu na prieťahy a po prijatí príslušných opatrení podpredsedníčkou začal okresný súd vo veci konať, čo ústavnému súdu umožňuje v danom štádiu konania vysloviť záver, že stav namietaného konania v čase predbežného prerokovania sťažnosti je taký, že došlo k odstráneniu nežiaduceho stavu zapríčineného dovtedajšou nečinnosťou, resp. neefektívnou činnosťou okresného súdu.

Ústavný súd napokon poznamenáva, že sťažnosť podanú ústavnému súdu vyhodnotil ako účelovú vzhľadom na to, že v čase pred jej doručením 14. novembra 2011 sťažovateľka ešte 2. novembra 2011 uplatnila na okresnom súde návrh na prerušenie napadnutého konania, ktorému okresný súd uznesením z 8. novembra 2011 vyhovel.

V nadväznosti na to ústavný súd poukazuje na § 111 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého ak je konanie prerušené, pojednávania sa nevykonávajú a lehoty neplynú. Ak sa v konaní pokračuje, začínajú lehoty plynúť znovu. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty účastníka konania (napr. I. ÚS 41/02). Ústavný súd v tejto súvislosti v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (m. m. I. ÚS 162/03) konštatuje, že prerušenie konania možno považovať za prekážku konania. Ak nedôjde k odpadnutiu prekážky prerušeného konania postupom predvídaným zákonom, nemožno v prerušenom konaní vykonávať žiadne procesné úkony smerujúce k odstráneniu právnej neistoty účastníkov, a tým aj k naplneniu účelu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd preto nečinnosť všeobecného súdu v dôsledku existencie zákonnej prekážky jeho postupu neposudzuje ako zbytočné prieťahy v konaní (m. m. II. ÚS 3/03, I. ÚS 65/03, I. ÚS 214/06).

Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd v závere pripomína, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej v zmysle § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni tomu, aby

po splnení všetkých zákonom predpísaných náležitostí sťažovateľka v tejto veci predložila ústavnému súdu novú sťažnosť, a to za predpokladu, že by v ďalšom priebehu napadnutého konania bol okresný súd nečinný alebo postupoval neefektívne.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. januára 2012